

Vida de Maria (XII): Jesús entre els doctors

Quina angoixa la de la Verge quan es va adonar que havia perdut el Nen! El va trobar a Jerusalem, com es contempla en aquesta nova entrega de la vida de Maria.

La Llei de Moisès obligava els homes israelites a presentar-se davant el Senyor tres cops per any: per Pasqua, per Pentecosta i en la festa dels Tabernacles. Aquest deure no afectava les dones ni els nens abans que complissin 13 anys, edat en la qual restaven subjectes en tot als dictàmens de la Llei, però, entre els israelites piadosos, era freqüent que les dones pugessin adorar Déu a Jerusalem, de vegades en companyia dels seus fills.

En temps de Jesús, era costum que només aquells que residien a menys d'una jornada de viatge fessin aquesta peregrinació, que a més se solia limitar a la festa de Pasqua. Com Natzalet distava de Jerusalem diversos dies de camí, tampoc Josep es trobava estrictament lligat pel precepte. No obstant això, tant ell com Maria *avenen cada any a Jerusalem amb motiu de la festa de Pasqua*. (Lc 2, 41). L'evangelista no diu si Jesús els acompanyava en aquelles ocasions, com era freqüent en les famílies pietoses. Només ara parla expressament d'aquest viatge, potser per fixar cronològicament l'episodi que es disposa a relatar, potser perquè el Nen, entrat ja a l'any tretzè de la seva vida, podia considerar-se obligat al precepte. I així, *quan ell tenia dotze anys, hi van pujar a celebrar la festa, tal com era costum* (Lc 2, 42).

Jerusalem era un formiguer de pelegrins i comerciants. Havien arribat caravanes des de les regions més remotes: els deserts d'Àrabia, les ribes del Nil, les muntanyes de Síria, les cultes ciutats de Grècia ... La confusió regnava per tot arreu: ases, camells i equipatges omplien els carrers i els voltants de la ciutat. I en el Temple, els fidels s'aglomeraven per oferir els seus sacrificis i fer les seves oracions.

Amb no menor confusió es preparaven per al retorn al lloc de procedència, homes i dones per separat, els nens, segons l'edat, podien agregar-se a un o altre grup. No hi havia una organització fèrria: n'hi havia prou amb saber el lloc i l'hora aproximada de la partida. No és estrany que, *acabats els dies de la celebració, quan se'n tornaven, el noi es quedà a Jerusalem sense que els seus pares se n'adonessin* (Lc 2, 43).

Maria i Josep no es van adonar fins que, en caure la tarda del primer dia de marxa, les caravanes de Galilea van fer una parada en el camí per passar la nit. Quina angoixa la seva, quan van notar la manca de Jesús! *Van fer una jornada de camí abans de començar a buscar-lo entre els parents i coneguts* (Lc 2, 44). A tota pressa, potser aquesta mateixa nit, van tornar a buscar-lo a Jerusalem. Es van encaminar al lloc on havien menjat l'anyell pasqual, van anar al Temple, van preguntar als amics i coneguts que trobaven pels carrers. Tot en va: ningú havia vist Jesús. Podem imaginar els pensaments de la Mare de Déu: seria aquesta l'espasa de dolor, predita per Simeó, que li havia de travessar el cor?

Transcorregué així el segon dia, amb angoixa i dolor. Van tornar una vegada i una altra a recórrer els llocs que havien freqüentat, fins que al tercer dia de recerca que el van trobar en el Temple, segurament en un dels salons situats al costat dels atris, que els escribes utilitzaven per impartir les seves lliçons. Era una escena freqüent als dies de festa: el mestre, des d'un setial elevat, per ser ben vist i sentit, amb un rotllo del llibre sagrat a les seves mans, explicava algun passatge de l'Escriptura als oients, que escoltaven asseguts al sòl. De tant en tant, l'escrivà feia alguna pregunta a l'auditori, a la qual responien els alumnes més avantatjats. Així van trobar Josep i Maria a Jesús:

assegut entre els mestres de la Llei, escoltant-los i fent-los preguntes. Tots els qui el sentien es meravellaven de la seva intel·ligència i de les seves respostes (Lc 2, 46-47).

En veure'l allà, els seus pares van quedar sorpresos (Lc 2, 48). Però la seva sorpresa no es devia a la saviesa de les respostes, sinó al fet que era la primera vegada que passava alguna cosa semblant: Jesús, el fill obedientíssim, s'havia quedat a Jerusalem, sense avisar. No s'havia perdut; els havia abandonat voluntàriament.

-Fill meu, per què t'has portat així amb nosaltres? El teu pare i jo et buscàvem amb ànsia. Ell els respongué: Per què em buscàveu? No sabíeu que jo havia d'estar a casa del meu Pare?. Però ells no compregueren aquesta resposta (Lc 2, 48-50).

En rebre aquesta resposta, sense comprendre-la, Maria i Josep van acatar els plans de Déu, amb una humilitat i una docilitat plenes. És una lliçó per a tots els cristians, que ens convida a acceptar amb amor les manifestacions de la Providència divina, encara que de vegades no les entenguem.

J.A. Loarte